

- Hai să mergem... O să bem acolo o cafea.
- Dar înot în pantalonii ăștia!
- Las' că nu se-ntîmplă nimic.

Traversară Champ-de-Mars în viteză.

Pe Camille o surprinseră agitația și concentrarea care puseseră deja stăpînire pe bucătărie.

Era așa de cald dintr-o dată...

— Uite, șefu', un ajutor mititel nou-nouț...

Bărbatul mormăi ceva și-i făcu vînt cu dosul mîinii. Franck o prezentă unui tip solid care încă nu se trezise de-a binelea:

— Așa, ți-l prezint pe Sébastien. El are cheile de la cămară. E șeful de tură astăzi și your big boss, OK?

— Încîntată.

— Îhmm...

— Dar tu n-ai treabă cu el, ci cu ajutorul lui...

Îl întrebă pe tip:

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Marc.

— A venit?

— E-n camera frigorifică...

— Bun, atunci ți-o las în grijă...

— Ce știe să facă?

— Nimic. Dar ai să vezi că se pricepe foarte bine.

Și plecă spre vestiar să se schimbe.

— Ți-a arătat cum să faci cu castanele?

— Da.

— Bun, atunci dă-i bătaie, îi spuse el arătîndu-i o grămadă imensă.

— Pot să stau jos?

— Nu.

— De ce?

— Într-o bucătărie nu punem întrebări. Nu spunem decît „da, domnule“ sau „da, șefu“.

— Da, șefu’.

Da, cretinule. De ce oare acceptase ea jobul ăsta? Ar lucra mult mai repede dacă ar sta jos...

Din fericire, cafetiera fusese pusă în funcțiune. Își așează ceașca pe o etajeră și se apucă de lucru.

Un sfert de oră mai tîrziu – deja o dureau mîinile – cineva o întrebă:

— Merge?

Ridică privirea și rămase interzisă.

Nu-l recunosc. Pantaloni țais, cămașă la dungă, cu două rînduri de nasturi și numele brodat cu litere albastre, un baticuț înnodat la gît, șorț și prosop imaculate, bonetă bine înșurubată pe cap. Ea, care nu-l văzuse îmbrăcat altfel decît ca un golan, îl găsi foarte frumos.

— Ce-i?

— Nimic. Ești foarte frumos.

Iar el, cretinul ăsta înalt, lașul ăsta, fanfaronul ăsta, matadorul ăsta de mahala cu gura lui spurcată, cu motocicleta lui uriașă și cîrdul de fufe a căror urmă se imprimase în șaua zgomotosului vehicul, ei bine, el nu se putu stăpîni să nu roșească.

— Probabil datorită uniformei, adăugă ea zîmbind, ca să-i risipească tulburarea.

— Da, asta... asta trebuie să fie...

Și, îndepărtîndu-se, se ciocni cu un tip, căruia îi zise vreo cîteva de dulce.

Nimeni nu vorbea. Nu se auzea decît pocnetul scurt al cuțitelor, bolboroseala cratițelor, plesnetul ușilor batante și telefonul care suna la fiecare cinci minute în biroul șefului.

Fascinată, Camille ba se concentra asupra lucrului ca să nu-i facă nimeni scandal, ba ridica ochii să nu piardă nici o fărîmă din ceea ce se petrecea în jur. Îl zări pe Franck mai încolo, întors cu spatele. Îi părea mult mai solid și mai calm decît de obicei. Avea impresia că nu-l cunoaște.

Cu voce șoptită, îl întrebă pe colegul de descojit:

— Cu ce se ocupă Franck?

— Care Franck?

— Lestafier.

— E specialist în sosuri și supervizează carnea.

— E greu?

Acneicul ridică ochii spre ceruri:

— Logic. E cel mai greu. După bucătarul-șef și ajutorul lui, Franck e al treilea om în echipă.

— E bun?

— Îhî. E un cretin, da' e bun. Pot să zic că-i superbun. O să vezi și tu că șefu' se consultă mai degrabă cu el decît cu ajutorul lui... Care ajutor stă cu ochii pe el, în schimb, Lestafier îl urmărește cum lucrează...

— Dar...

— Șst...

Cînd bucătarul-șef bătu din palme anunțînd ora de pauză, Camille înălță capul strîmbîndu-se. O durereu gîtul, spatele, încheieturile mîinilor, gambele, tălpile și alte cîteva locuri, dar nu-și mai amintea exact care.

— Mănînci și tu cu noi? o întrebă Franck.

— E obligatoriu?

— Nu.

— Atunci mai bine ies să mă plimb puțin...

— Cum vrei... Cum te simți?

— Merge. E cald... Da' știu că munciți...

— Glumești! Asta nu-i nimic! Acum nici măcar nu sînt clienți!

— Aoleu...

— Te-ntorci într-o oră?

— OK.

— Nu ieși chiar acum, că ești prea înfierbîntată și o să te ia vreo răceală...

— Bine.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu. Am chef să stau singură...

— Trebuie să mănînci ceva, bine?

— Da, tată.

Franck ridică din umeri:

— Hmm...

Comandă un sandvici scîrbos într-o coșmelie cu turiști și se așază pe o bancă de piatră, la piciorul Turnului Eiffel.

Îi era dor de Philibert.

Își scoase mobilul și formă numărul de la castel.

— Bună ziua, Aliénor de la Durbellière la telefon, se auzi o voce de copil. Cu cine am onoarea?

Camille era derutată.

— Ăăă... Aș putea vorbi cu Philibert, vă rog?

— Ne aflăm la masă. Doriți să-i transmit un mesaj?

— Philibert nu e acasă?

— Ba da, dar ne aflăm la masă, după cum tocmai v-am spus...

— A... Bine... Ăăă... Nu, nimic, voiam doar să-i transmit salutări și să-i urez un an nou fericit...

— Îmi puteți reaminti numele dumneavoastră?

— Camille.

— Camille și-atît?

— Da.

— Prea bine. La revedere, doamnă Șiatît.

La revedere, enervantă mică.

Dar ce-nsemna chestia asta? Ce era nebunia asta? Săracul Philibert...

— În cinci ape diferite?

— Da.

— Ei, atunci o să fie curată!

— Exact...

Camille își petrecu o bună bucată de timp triind și spălînd salata. Fiecare frunză trebuia întoarsă și pe față, și pe dos, măsurată și cercetată cu lupa. Nu mai văzuse așa ceva, erau de toate mărimile, formele și culorile.

— Ce-i asta?

— Iarbă-grasă.

— Și asta?

— Frunzulițe de spanac.

— Și asta?

— Lăptucă.

— Și asta?

— Salata mărilor.

— Vai, ce nume frumos...

— De pe ce planetă ești, fată?

Camille nu mai insistă.

După aceea spală niște verdețuri aromatice și le uscă fir cu fir pe hîrtie absorbantă. Trebuia apoi să le pună în tăvițe de inox și să le acopere cu folie de plastic, după care să le pună pe categorii în diferite frigidere. Sparse nucile, alunele, descoji smochinele, curăță o cantitate respectabilă de ciuperci și rulă biluțe de unt între două spatule striate. Nu trebuia să greșească, și așeză pe fiecare farfurioară un bulgăraș de unt dulce și unul de unt sărat. La un moment dat se zăpăcise și se văzu nevoită să guste dintr-unul cu vîrfurile cuțitului. Bleah, nu suporta untul, așa că din acea clipă își spori atenția. Chelnerii aduceau întruna espresso-uri celor care cereau și cu fiecare minut care trecea se simțea presiunea urcînd cu încă o linie.

Unii dintre ei nu deschideau deloc gura, alții înjurau în barbă, iar bucătarul-șef juca rolul de ceas vorbitor:

— Este ora șaptesprezece și douăzeci și opt, domnilor... E optsprezece și trei minute, domnilor... E optsprezece și șaptesprezece, domnilor...

De parcă își pusese-n gînd să-i streseze la maximum.

Ea nu mai avea nimic de făcut și se sprijinea de blatul de lucru, ridicînd pe rînd cînd un picior, cînd pe celălalt, ca să-și mai domolească durerea din pulpe. Tipul de lîngă ea se antrena făcînd arabescuri din sos de jur împrejurul unei bucăți de foie gras de pe o farfurie rectangulară. Scutura lingurița cu un gest delicat și suspina văzînd zigzagurile rezultate. Nu-i ieșea cu nici un chip. Dar, oricum, era frumos...

— Ce vrei să faci?

— Nu știu... Ceva mai original...

— Pot să-ncerc și eu?

— Poftim.

— Mi-e frică să nu stric foie gras-ul...

— Nu, nu, stai liniștită, e materie primă mai veche, voiam să m-antrenez...

Primele patru tentative ieșiră lamentabil, dar la a cincea deja își făcuse mîna...

— A, ți-a ieșit foarte bine... Ai putea s-o faci din nou?

— Nu, rîse ea, mi-e teamă că nu... Dar... N-aveți seringi sau ceva de genul ăsta?

— Ăăă...

— Niște cornete?

— Ba da, vezi în sertar...

— Mi-l umpli și mie?

— De ce?

— Așa, mi-a venit o idee...

Se aplecă deasupra mesei, cu limba afară și desenă trei găște mici.

Băiatul îl chemă pe bucătarul-șef să i le arate.

— Ce-i prostia asta? Fiți serioși... Aici nu sîntem la Disney, copii!

Și se îndepărtă clătînd din cap.

Camille ridică din umeri jenată și se întoarse la salată.

— Asta nu-i artă culinară... Asta e o invenție... bombănea el în continuare, în capătul celălalt al bucătăriei, și știți ce-i mai rău? Știți ce mă omoară? Că dobitocilor ăloră o să le placă la nebunie... În ziua de azi, asta cere lumea: invenții! Dar, la urma